

# NAPREJ

Glasiilo Socialistične stranke Jugoslavije.

Izhaja razen ponedeljka in dneva praznika vsak dan.

Uredništvo in upravnništvo: Celje, Strossmayerjeva ul. št. 1, I. nadstropje.

Naslov za dopise: »NAPREJ«, Celje, Ček. rač. št. 11.959.

Stane mesečno . . . . . 20 Din,  
za inozemstvo . . . . . 30 Din.

Oglaš: prostor 1×65 mm 1 Din.

Dopise frankirajte in podpisujte, sicer se ne priobčijo. Rokopisi se ne vračajo. Reklamacije za list so poštne proste.

## Člani krajevno organizacije SSJ v Celju, pozor!

Proti vsem pravilom javnosti in socialistične discipline skušajo nekateri elementi zavesti v vašo doslej enotno organizacijo razdor. Na zadnji seji pokrajinskega odbora je bilo sklenjeno, da proti tem separatističnim, koruno-golouhovskim elementom v Celju ne bomo nastopali, dokler se bodo zadržali mirno in ne bodo intrigirali proti enotnosti naše stranke in posebe proti enotnosti celjske organizacije. Mi smo se tega sklepa držali, zapletništvo in tajna diplomacija pa ne. Na zadnji seji kraj. odbora SSJ 3. tm. so z namazanim jezikom dosegli očitno kršenje discipline s tem, da so sklenili ne obračunavati več pokrajinskemu tajništvu. Začeli so nabirati podpise med člani in sicer so v to svrhu vpregli človeka, ki je med volitvami na vsi moč odobral radikalnega Miho Korena. Z raznimi triki in po malomarnosti članov samih so nabrali 102 podpisov. Med temi smo doslej ugotovili 13, ki sploh niso od članov, polovica ostalih pa je vse prej nego trabant kaknega socialpatriotskega omizja okrog bogov Korunov, Svetkov, Uratnikov, Golouhov in drugih. Med podpisanci je nam osebo pozneje več članov izrazilo svoje obžalovanje, da so se dali na tak način premotiti. Sodrugi, ki ste zvesti tradicijam javnosti in odločevanja organizacijskih večin, zlasti vseh ostalih 211 rednih članov celjske organizacije: ne dopustite, da bi vam par ljudi, ki dela proti principom, proti vaši večini vzorno organizacijo spravilo tja, kamor so po-

dobni elementi spravili ljubljansko kocomurjevsko! Ta se je vezala najprej z bogovi in socialistnim patriotizmom na levi in desni pod pretezo, da hoče v skupni SSJ zedinjeno stranko, potem je zajadrala med klerikalce, potegnila je komuniste za seboj, nazadnje se je očitno postavila proti SSJ in proti belgrajski centrali, ustanovila svojo »stranko« (tisto za zagotavljanje mandatov) in končno spjalnela! Sodrugi Celjani, pokličite si te zglede in ta dejstva pred oči in obranite svojo čisto organizacijo, da vam po zaslugi par ljudi, ki se čutijo voditelje in kot taki zvišeni nad preproste člane, ne zajadra v kocomurjansko avanturo! Vi imate večino in ker se tista manjšina vaše večine boji, je sklenila kar na tihem, da priredi to nedeljo (8. jul.) v Janžekovi gostilni Za kresijo (prej Bruungasse) »člansko« zborovanje, na katerem si hočejo preko vas izsiliti odcepitev od stranke! Sodrugi, da se bo vršilo 8. tm. člansko zborovanje niso hoteli javno naznaniti, ne glede na to, da je po pravilniku vsake in tudi vaše organizacije to treba storiti 8 dni prej! Sodrugi, pokažite 8. tm., da ste vi tudi v Celju doma in da smete v svoji organizaciji le vi kot organizirana večina sklepati, ne pa kaka ne poučena manjšina s par zelo dobro poučenimi bogovi, med katero se nahajajo neorganiziranci. Sodrugi, 8. tm. vsi na zborovanje napravite red! Vsak naj pri- nesel člansko legitimacijo s seboj!

## Živela »Orjuna«!

Nekoliko prepozno prihajamo, pa nič ne de. Zanimiva stvar ostane zaup- miva, čeprav je zastarela in jo človek potegne za uki in kratek čas iz domačega arhiva. Tudi nismo hoteli dosedaj kri- čati, ker je naš glas ob slabem vremenu v nevarnosti, da se napije ylage in zbol- Čakali smo, kdaj se oglašijo drugi zvo- narji, pa je bilo naše koprnenje zaman, in zato smo se odločili, da povemo mo-

žato besedo prvi. Z nagrado za prven- stvo začasno ne računamo, ker je pre- več tekmovalcev, ki znajo znamenito dirkati in sijajno lučati žogo, vendar pa upamo že vnaprej, da bo ugledno občin- stvo upoštevalo tudi naš trud. Torej oči na čelo, ušesa na rame in pozor! Živela »Orjuna«! Kogar bo ta klic bodel v oči in vščipnil v ušesno mrenico, naj bo po- tolažen, kajti smo docela upravičeni, da tako kričimo. Pri nas imamo namreč čedno število zaplat, s katerimi naši na-

rodni prvaki krpajo luknje ljudske za- slepljenosti in med temi krpami pripada jako ugledno mesto tudi tisti, ki nosi ča- stito ime »Orjuna«. Izdelnje se v majhni, leseni kolibi v Ljubljani, v kavarni in trafike pa prihaja vsako soboto popol- dne, kadar so glave ljubljanskih bojev- nikov za blagor ožje domovine, ki ji pra- vimo mi trehuh, vpricho hrepenenja po nedeljskem počitku posebno dovzetne in nkaželjne. In tako je bilo tudi tisto zna- menito soboto. Sedeli smo v »Zvezdi« in srkali črno kavo, ko so se odprla vrata in je vstopila visoka gospa »Orjuna«. Včasih smo bili hudi nanjo in še danes ne moremo preboleti bridkega udarca, ki ji ga je prizadel nekoč general Orka- luj s svojo slavno armado na šišenskem bojišču, toda naša jeza se je tedaj skr- čila kakor prazen mošnjček in bojevi- tost smo potegnili nazaj kakor polž svo- je rožičke.

Kdor je videl »Orjuno« takrat in ni mahoma zakričal živila, pozdravljenja in dobrodošla in kdor ne tuli na vseh križpotih še danes na mnogaja leta gos- pa »Orjuna«, ni pošteni in mi mu ce- lo očitamo, da je zatajil svojo pristno slovensko kri in omadeževal svoj kre- menit slovenski značaj. Gospa je bila tedaj v paradni uniformi. Na svojih de- viških ramah je nosila maziljeno telo u- pokojenega cesarja Janeza, ki je pred pohlepimi očmi radovedne množice za- man skrivati svojo nagoto. Že v svoji rojstni kolibi ga je skrbna, mehkosrčna mačeha primerno zlikala, da bi ne delal sramote njenemu dostojanstvu in sploš- nemu ugledu in ko je tako zlikanega prinesla na ogled v kavarno, je zavla- la nepopisna radost. Presenečenju ni bi- lo konca. Občinstvo je zašumelo kakor čmrlji v gnezdu, natakariji so postali ži- vahni kakor brhkonoge balerine in sam gospodar znamenite javne dvorane je dvignil svoje častiljive kosti iz popo- danskega spanja, da si ogleda to čudo čudotvorno. Cesar Janez je bil ves na ogled. Predstava je bila tako zanimiva, da bi lahko podjetnik z uspehom tekmo- val z našimi kinematografi in vrhu vse-

ga je bila še brezplačna. Ogledali smo si jo od začetka do konca in ne moremo si kaj, da je ne bi od srea pohvalili.

Cesar Janez je bil svoje dni zname- nita oseba. Sploh smo Slovenci med vsemi narodi morda edini, ki je tako bogat na znamenitih osebah. Kdo ga ni poznal? Malo in veliko, staro in mlado, vsi trije spoli so se pregibali do tal, če so čuli njegovo ime. Bil je naš cesar Ja- nez namestnik, zastopnik, zaupnik, po- oblaščenec, vodja, načelnik, prvak, na- rodnjak, naprednjak, junak, korenjak, učenjak, politik, diplomat, konzul, posla- nik, udanik, ministar in register, alaba- ster in katastrof vseh čednosti in vrlin umrjodega bitja na zemlji. Njegovo skromno prebivališče na Bleiweisovi ce- sti je bilo pravcati Lurd za pravoverne in Mekka za pagane. Nepregledne mno- žice bogaboječega slovenskega ljudstva so prihajale tja dan za dnem, da se po- klonijo svojemu velikemu vladarju. In njegovo Veličanstvo cesar Janez so sprejemali udanostne poklone z vidnim zadovoljstvom. Delili so milost na vse štiri strani sveta, smetano so običajno posneli zase in desnica ni nikoli vedela, kaj dela levica. Zvezd, križev, kolajn in drugih odličnih priveskov so imeli Janez na prsih in trebuhu toliko, da so se jim šibila slabotna kolena. Bili so takorekoč slovensko solnce, okrog katerega so se sukale in gnetle vse domače in tuje zve- zde, kometi, planeti, meteorji in motorji kakor lačne postvri okrog mastne vode. Bila je pravcata nebeška gloriola, kadar so cesar Janez prirejali bankete, dineje, sorej, čajanke, uspanke in vrag vedi, kako se še vse imenujejo tiste gosposke zadeve. Avtomobil, motorji, kočije, ko- leslji, cilindri, fraki, redingoti in druga taka ropotija je kar mrgolela okrog ce- sarjeve palače.

Tako je bilo dotlej, dokler se cesar Janez niso zamerili svoji dobri mačehi. Ko so jo pa hoteli spoditi kakor jež li- sico iz brloga, se je gospa »Orjuna« oš- četinila in Janezova glava se je razprši- la kakor milni melurček. Gospa mačeha je namreč razparala cesarjev trebuh in

## Pismo prijatelja Buš- mana našemu uredniku.

K uvodu pripominjamo sledeče:  
Ta prijatelj Bušman je velik in mo- gočen mož daleč na okoli, seveda le v svojem ožjem kraju na Studencu v Ljubljani. Pred nekaj leti je še bil vodil- ni faktor vseh manjših frakcij v Cicibanskem okrožju; ker se je pa izjavil nasproti svojim volilecem, da so propali- ce, če bodo še naprej volili njega, so bili ti tako neusmiljeni, da so ga poslali na Studenec, kjer še danes obžaluje svo- je nepremišljene besede. Toda poslušal- mo rajši njega samega, saj bomo iz ce- lotne pisemske vsebine razvideli njego- vo preteklost, njegovo sedanjost in tudi vzrok te njegove sedanjosti.

### VISOKOSPOŠTOVANI PRIJATELJ!

Slišal sem od naše stare postrežnice, da vas vaši preprijazni nasprotniki ta- ko hudo dajejo, da vam preti smrt v naj- doglednejšem času, če se ne boste po- boljšali. Seveda me ne smete napačno razumeti, mislim namreč vaš listič, ne vas same kot osebo. Pravijo, da vas bo- do uničili in razcefrali na najdrobnejše kosce, če si ne preskrbite kmalu kaj boljšega gradiva za svojo cunjo, kakor je neprestano opevanje njihovih dejanj in misli. Pravijo, da vas prav nič ne bi brigalo niti to, če oni vsi skupaj poska- čajo »na dno morja globocga« (najbrže so ti gospodje sami pesniki, ker »krade-

jo« narodnim pesmam verze in jih štu- kajo v svoje duhovite govore, ali pa de- lajo to morda le iz spoštovanja do sta- rin, kdo ve?). Vidite, ta njih modrost je tako velika, da sem radi njene duhovit-osti po dolgih petih letih spet enkrat — kihnil, in to prav pošteno. Če za dru- go ne, za to sem prav hvaležen njihovim sveti jezi na vas. Pa mi tega ne smete zameriti, ker vam kljub temu še ne želim pogina. Pravila mi je tudi naša sta- ra postrežnica, da po noči hodijo pod vašo okna sove in vam tajno, a v straš- nih maščevalnih groznjah kličejo: »U-h- u, u-h-u—, vaše gospodarstvo se kon- čava! Uhu, u-h-u!«

Verjamete mi lahko, da me to stra- šansko skrb, ker vas imam vsekakor na srcu prirasle, saj veste, da ste bili tu- di takrat na moji strani, ko sem položil tako važno demisijo, uvidevši, da bi bil vedno jaz kriv za polomije drugih. To pa vam je treba vsekakor vedeti, da sem imel kolikortoliko jaz vedno za pol odstotka več pameti v petah kakor pa oni v glavah. Dobro sem bil namreč podkovan v socializmu, pa vendar ni- sem bil nikdar, seveda hote, voditelj so- cialistične frakcije. Ljudje so mi dejali, da sem osel, ker se ne poprimem lepe prilike in oskubim proletarsko maso za zadnji groš. Vedel sem čisto natanko, da bi mi bilo to v največjo nesrečo, ker bi pozneje, ko bi mi masa prišla na sled, izginilo že pridobljeno kakor kafa, pa še za življenje bi mi šlo! Vidite, takrat se mi je zdelo moje mišljenje pametno,

danes pa pravim, da večjega osla cel svet še ni nosil od mene. Kakor sem po strani izvedel, postaja vaša preljuba ma- sa v Cicibanskem okrožju čindalle ne- umnejša in ji bodo navsezadnje vodite- lji smeli še brez upora jermena rezati s hrbtov. Malce je to le prestrašno, pa ker upam, da ne boste to pismo kazali okoli, vam vsekakor zaupam, in še to, da se me polasča želja, vrniti se v svoj kraj in skleniti pakt s tistimi srečnimi voditelji. Morda bo pri pogrebščini ma- sine svobode tudi meni kaj malega ostalo. Samo to me skrbi, če me tisti gospodje- socialisti ne bodo nagnali; potem pa bi bil popolnoma brez vsake pomoči, kajti masa bi me takoj linčala, če bi zvedela, da ji hočem škodovati. Vsekakor se mi zdi čudno, da niso uničili še vas, ki to- liko škodujete ljudstvu, da jim še tiste- ga borega zedinjenja ne privoščite. Po- vedati vam moram seveda tudi, kako sem zvedel to lepo novico.

V našem zavodu imamo goloba, ki hodi vsenaokrog po mestu in si išče hra- no. Samoobsebi umevno, da pobere med potjo tudi kakšno nesnažnost — ker je njegova olika še daleč za našo — in prinese domov. No, tako je prinesel pred nekaj dnevi nekaj v papir zavite- ga in položil lepo pred mene, kakor ima vedno navado. Jaz sem namreč, mmo- grede povedano, najpametnejši v celem zavodu. Pogledam, kaj da je, in zagle- dam rdeče obrobjen papir. Aha, si mis- lim, cicibanska masa prireja svojim vo- diteljem na čast slavnost. Pa ni bilo ta-

ko, temveč me je presenetilo poročilo o vsedelavskem zletu. Velike množice proletariata se bodo zbiral, da pokaže- jo meščanstvu svojo moč. Videl sem na svoje veselje, da mi je golob prinesel glasiilo vaše frakcije »Nazaj«. Svoje ve- selje nad tem vam nikakor ne morem popisati. Tam notri sem bral, da ste vi na svojo nevarnost preprečevali zedi- njenje vsega domačega proletariata. Tak lump, sem si mislil, pa sem kljub te- mu bral Naprej (a, pardon, zmotil sem se, z malo začetnico bi bil moral napisa- ti, pa boste kljub temu razumeli, kaj ne?). Prepričal sem se na lastne oči, da vas čisto neopravičeno napadajo; ker pa je list baje odvisen od vas, mu še kljub temu nisem verjel na slepo. To svojo neverjetno modrost hranim še iz časov svojega političnega življenja.

Drugi dan pa sem dobil po naključ- ju v roke neki drugi listič. Na česti sem ga pobral, ko ga je zgubil neki visok gos- pod. Pripomniti moram na vsak način, da si je tisti gospod veselo mel roki, ko je tisti listič prebiral. Vsekakor je iz te- ga jasno, da mu je njegovo (lističevo) pisanje ugajalo:

V tem listu sem bral na nekem me- stu ravno isto, kakor včeraj v onem. Žal, da je bilo pisano v nemščini in nisem vsega natanko razumel. Pa sem kljub temu razvidel, da bi vas pisec tistega člančica najrajši videl na drugem svetu. Ker sem bral tudi nasprotno mnenje, sem si prav hitro prikožil lastno sodbo o celi zadevi in sklenil svoje razmišlje-

ugotovila, da Veličanstvo v svoji notranosti niso tako dični in prikupljivi kakor se zde na zunaj. V trebuhu in glavi je našla čudovite stvari. Som, ki je poži preroka Jono, je bil bolj dostojen in pošten. Cesar Janez je uganjal za časa svojega vladanja take nečednosti in nevrline, da niseem verjel lasnim očem, ko sem videl pred seboj njegov pristihi obraz. Takoj mi je odleglo, ko sem se zavedel, da se mi nisem nikoli klanjal. Kaj vse je počel naš Janez, se lahko prepričate sami, če le vzamete v roke predzadnjo številko »Orjuna«, ki mu je posvetila dragocen in jako izvrsten slavošpev. Iz predstave v kavarni in tega slavošpeva pa smo posneli mi to, kar je dobrega in kar se glasi približno takole:

Sedanji družabni red je škandalozen, družba je z malimi izjemami gnla kakor jabolko o Božiču na drevesu, fizično in duševno stanje je obupno. Klečeplazivo, hinavščina, korupcija, goljufije, laž in druge ogabne, sramotne poteze v človeškem značaju so se razpasle kakor kobilice na rodovitnem polju. Še ni dolgo tega, ko smo imeli v Sloveniji kraljevega in pokrajinskega namestnika, ministra, narodnega prvaka, splošno razkričanega najplemenitejšega in največjega moža našega naroda, imeli smo političnega in upravnega funkcionarja, ki je imel v rokah oblast nad milijonsko maso takozvanih kulturnih bitij. Ne glede na to, da mož ni imel nobene strokovne akademske naobrazbe, ker je menda skrahiral v četrti gimnaziji, da torej ni imel za naše modrijane tako važnega patenta na pamet in pismenega potrdila, da je prebaval toliko in toliko knjig, so se mu klanjali in lizali pete vsi oni doktorji, profesorji, literati, politiki, skratka vsi intelektualci, ki sicer tako mnogo drže na svojo modrost. Čemu? Mislite zato, ker je bil vzvišen nad nami kot človek po svojem globokem razumu in plemenitem značaju? Kaj še! Zato, ker je bil kraljev namestnik in minister. Obesite kolajno opici in dajte ji v roke ministrsko in namestniško žezlo, pa se ji bodo klanjali naši intelektualci prav tako, kakor so se klanjali cesarju Janezu. Ostudno, podlo, nizko, nedostojno poštenega človeka in vendar je tako. Kapitalistična družba ceni in spoštuje zunanji blesk, sijaj imen in kolaž, ona ustvarja v svoji perfidnosti ljudstvu malike, ker jih potrebuje zato, da z njihovo pomočjo drži siromašne sloje v svojih kleščah. Duševnost človeka, njegove notranje vrline, njegova plemenita duša je današnjim farizejem deveta briga.

Koliko so pisali in kričali o zaslugah in neumornemu delu Hribarja, koliko je bilo kadila in mire na njegovo glavo, kako lepo so opevali njegove žrtve za narod in domovino, njegov panslavizem, jugoslovanstvo, kako ponižno so romali na njegove domače zabave, ki so se prirejale na račun ljudskih žuljev, gospodje, gospe in gospodične, kako so migali z ušesi in mežikali z očmi, kadar je on ponavljal kak slabo skrpučan govor v

vanje: »Ljudje se še danes prepirajo za oslove sence!« Znano pa je, da je neumnejši tisti, ki tak prepir začne in druge proti njihovi volji zaplete vanj.

Zato sem se danes po daljšem času odločil vam spet pisati. Svetujem vam kakor dober in iskren prijatelj, da končnoveljavno sklenete tisto debatiranje v svojih vrstah o zedinjenju. Zapomnite si pa lahko te-le moje besede, ki so iz časov izkušnje: »Če so ljudje zavedni in potrebni zedinjenja, naj se zedinijo v kakršnemkoli imenu že. Samo toliko naj pazijo, da jih voditelji za tisto zedinjenje ne bodo ogoljufali, kakor so jih že tolikokrat. Ljudje naj gledajo vsekakor na to, da bodo pomagali z zedinjenjem sebi, ne pa voditeljem polnili njihovih trehuhov.« Mislim, da ne boste užaljeni, ker vi pač nimate velikega trebuha; paziti pa morate, da vam ga zedinjevalna akcija ne prinese, zato je nikar ne začnajte, temveč jo prepustite rajši ljudstvu, ali pa tistim, ki si iz nje ne bodo kovali zlatih profitov.

Če boste potrebovali še kdaj svetov od vseh zavrženega norca, pa mi kar pišite, saj veste za moj naslov.

Studenec, dne 4. julija 1923.

Matija Bušman.

Komentarja k temu originalnemu pismu ne bomo priobčevali, naj si ga naredi vsak bralec sam, če se za to zanima. Prosimo pa prijatelja Bušmana, da nam oprost, ker smo ljudi seznanili z njegovo modrostjo.

tujem jeziku, ki mu ga je sestavil dober prijatelj. Vse to je bilo dotlej, dokler »Orjuna«, seveda iz sebičnih namenov, ni odgnila zavese in pokazala, kakšen je ta malik v resnici. In prizor je bil čudovit. Sebičnost, intrigantstvo, korupcija, podlost, zahrbtnost, izkoriščanje svojega visokega upravnega mesta, častihlepnost, strankarska umazanost in druge ogabne lastnosti moralno propadlega človeka so mrgolele kakor črvi tam, kjer je prej stal odrešenik in božiček slovenskega naroda. In takemu človeku so se klanjali oni, ki si upajo danes nastopati kot voditelji in učitelji ljudstva! Če bi bili kolikaj pošten, bi se skrili in zardeli od stida.

Janez je odšel in odnesel polne žepke ljudskega denarja, na njegovo mesto pa je stopil Janezek, ki menda ni mnogo boljši. Tudi njemu je že posvetila »Orjuna« v obraz in mi bi ji samo priporočali, da ga tudi v bodoče ne zgreši. Janezovi častilci so pa stisnili rep med noge in molče. Sam je sicer zacvilil kakor maček, če mu stopite na tace, oglasil se je v časopisju, povedati pa ni mogel v svojo obrambo ničesar. Samo to je ugotovil, da je tisto zloglasno pismo prišlo nezakonitim potom od notranjega ministra v nepoklicane roke. In je še dodal, da bo storil to, kar bo hotel. Če bi bil docela molčal, bi bila blamaža vsaj nekoliko manjša. Drugi pa se ne oglašajo nihče. Kje so oni gospodje in gospe, ki jim je bil Hribar zvezda vodnica, čemu molče sedaj, ko je najlepša prilika, da dokažejo resničnost svojih trditev, češ, da je cesar Janez zlato runo na slovenskih tleh? Nikogar ni, ki bi branil ubogega Janeza v njegovem strahovitem padcu. Mnogi si ne upajo, ker bi se jim utegnili pripetiti isto, drugi pa so se poskrili kakor podgane, ker so dosledni zvesti hlapci, ki ližejo pete gospodariju samo tedaj, kadar ima moč v rokah.

»Orjuna« pa kličemo ponovno živela. Dasi se ne strinjamo z njo, ker brani iz druge strani prav take gnile malike in ni napram vsem hinavcem enako radikalna, vendar pa se ji moramo na tem mestu zahvaliti za to, ker nam vsaj deloma pomaga valiti Sisičovo skalo na goro lepše bodočnosti. S tem, da razkrinka tega ali onega narodnega prvaka, da pokaže ljudstvu, kakšni so njegovi bogovi, ta list neposredno napeljuje vodo na naš mlin. Kajti tudi delavstvo in seljaki, vsaj kolikor je zavednih, niso tako nespametni, da bi ne vedeli, da je takih cesarjev Janezov pri nas še sto in sto. In že ta zavest, čeprav pri malem številu naših proletarcev, je za nas načelne važnosti. Čim večkrat bo »Orjuna« odgnila zavese in pokazala v pravi luči pastirje, za katerimi hodijo naše nezavedno ljudstvo, tem prej bo kapitalistični družbi zapel mrtvaški zvon. Zato pa dobrodošla in pozdravljena naša, čeprav neprostopoljna in podzavедna pomočnica!

## Politične vesti.

\* **Uradniški zakon sprejet.** V sredo je zakonodajni odbor sprejel celotni uradni zakon in tudi 7. točko § 4 tega zakona. Klerikalci vračajo krivdo seveda na druge, drugi pa zopet na te. Nihče noče priznati, da je kriv. Klerosi so ptiči; glasujejo za »srednji vek«, svoje voliče pa farbajo, da so bili edini, ki so glasovali proti. In ker so njih usta posvečena, jim ljudje verjamejo.

\* **Bolgarski kmetje** se počasi zadovoljujejo z novo vlado. Vlada je izpustila pred dnevi v svobodo vse ministre, ki so bili zaprti v Šumenju. Malinov, ki je bil tudi med njimi, se je izrazil med drugim, da se morajo bolgarski spori poravnati s programom, ki bo nasproten programu Stambolijskega.

\* **Italijanska popularna stranka** (klerikalci) je podpisala dogovor s fašisti, oz. podpisali so ga njeni ugledni voditelji, ki so vsi v tesnih stikih z Vatikanom. Če se bodo sedaj ti stiki raztrgali, je še vprašanje časa, kajti sv. stolica se še ni odločila.

\* **Podpredsednik italijanske poslaniške zbornice** Pietravallo, na katerega so pred nekaj dnevi izvedli atentat, je v ponedeljek umrl radi zastrupljenja težke rane.

\* **Zasedeno porušsko ozemlje** so z 2. julijem popolnoma zaprti od ostale Nemčije in civilistom je prepovedana vsaka uporaba vlakov. Zaprtje se je izvršilo s strani belgijskega ministrskega sveta radi izgrediv pri Duisburgu, kjer je zgubilo življenje na razstreljenem železniškem mostu devet belgijskih voja-

kov, trinajst pa jih je bilo težko poškodovanih. Pod železniškim mostom v Duisburgu vozi električna železnica. Francoski delavci in vojski so pred mostom ukazali vsem nemškimi civilistom izstopiti in iti peš ter z dvignjenimi rokami na drugo stran mostu, kjer so smeli zopet vstopiti v električni voz.

## Razno.

r **Gospodu piscu v »Jutranjih norostih«**. S pomočjo mize, na katero smo se opirali, da nismo počili od smeha, smo prebrali vaše »Celisko pismo«. Diksi je podpiran najbrže po napaki stavca, kajti uverjeni smo, da se je pisec pisma podpisal »Lukši«, ker le kot tak je zmožen zaletavati se ob naše notranje zadeve. Sicer smo mu prav hvaležni, še bolj pa uredniku »J. N.«, da sta našim dogodkom posvetila malce prostorčka v svojem listu. Značilno je, kako se brigajo radikalci za manjše frakcije, ker moramo pribiti, da se je sedanji pobiralec podpisov za Korenovo resolucijo v Celju ob času volitev zelo brigal za Mihca Korena, kateremu so NRSarji posvetili gerentstvo v Trbovljah. NRSarjem priporočamo, naj si le vzamejo za zgled, kako je treba pripraviti stranko, da v njej ne bodo komandirali posamezniki. »Lukšiju« bomo pa morali kupiti očala za kratkovidneže, kajti ni videl socialistov po drugih krajih razen v Celju in Mežiški dolini. Če bo šel kaj v goste k Mihcu v Trbovlje, se bo prepričal, da bivajo tudi tam ljudje, ki so za zedinjenje v socialistični stranki, in da se bodo ti ljudje končno vzdignili in bodi Mihca prodali na javni dražbi. »Lukši« naj pazi, da bo takrat na varnem v svoji hišici v Celju. Seveda morajo NRSarji paziti, da bodo držali svojo maso vedno na vrvi, kajti v nasprotnem slučaju bo ta pomeča z demagoškimi voditelji, kakor pomeča z njimi proletarijat. Ker so gospodje jako rahlega zdravja in živčevja, jim tega skoro ne privoščimo. Torej, prijateljček Lukši, če boš še kdaj kaj videl med našimi vrstami, pa napiši rajši v kakšen bolj poljuden list, če hočeš, da bodo zvedeli o tem široki sloji, kajti za »Jutranje norosti« se po deželi noben hudič ne briga. Pa okraj urednika J. N. zakaj kvariti tvoje čistokrvno ime, ko si vendar poštena pasma počestnih Lukšijev.

r **Iz Rima prihaja čudna vest**: duh papeža Pija X. straši po Vatikanu. Razni prijatelji pokojnega papeža in člani papeževe švicarske telesne straže (tiste, ki je morala nekoč štrajkati ker jo je puščal trpeti pomanjkanje) so ga videli. Nekje smo brali to razlago: Po katoliških dogmah strašijo samo duhovi takih oseb, ki so zapadle hudiču.

r **Invalid Jakob Lukč** je v bedi ukradel sporazumno s svojo ženo Katarino (rojeno Povičev) pri rodbini, kjer je ta služila, nekaj perila in so ga radi tega zadnje dni sodili pred zagrebškim sodiščem. BI je obsojen na 3 leta, Povičeva pa na 2 leti ječe. S stališča socialne morale ta dvojica tudi ni storila prav, kljub temu pa je treba vprašati se, kdo je bil tisti, ki je zakrivil bedo in invalidnost Lukčev, kdo je bil, ki ga je prisilil k tatvini. Na ti vprašanji je samo en odgovor: Kapitalistična in buržujska družba s svojo moraljo. Nič ni pomagalo Lukčju, da je šel za »domovino v boj«, nihče ga ni podprl niti s ti-sočinko tega, ker si je v vojni huduga naprtil, nihče ga ni videl v svoji nacionalistični fanatični blaznosti trpeti in nihče se ni spomnil, da bi sam v Lukiničevih okoliščinah storil ravno takšno, če ne še hujske dejanje. Vsi ti so ga obsodili, zato ker je revež, ki dela na svetu, »poštenim« ljudem samo nadlego. Slovenski narod jadra s svojimi voditelji tako daleč, da si mora v razvedrilo poiskati iz krutih dejstev leka, da kaže narod, kako je objektiv in — mehkega srca.

## Celje.

c **Seja obč. sveta** se je vršila 2. tm. Celu uro pozneje se je začela, ker so nekateri obč. odborniki prepozno prišli. Videti je torej, da popušča pri nekaterih izvoljenih predstavnikih mestne občine vnema, ki so jo svojim volilcem obljubovali. Zapisnik zadnje seje se je odobril. Nato so sledila poročila odsekov. Trem uslužbenecem v klavnicah so se uredili prejemki od 1. okt. l. l. dalje. Pokrajinski upravi se predlože v razveljavljenje definitivna imenovanja mestnih uslužbenecv, ki so se izvršile pred

preobratom na »nezakonit« način. Po uvedbi nove službene pragmatike ti uslužbenci lahko znova zaprosijo za definitivnost. Za razveljavljenje so bili vsi meščanski odborniki, proti samo naši, ki je v njihovem imenu govoril s. Leskošek. Dodele se nekatere podpore in odklonijo druge. Za gledališkega mojstra se nastavi tapetnik Matejček. Vojaške barake na Lanovžu se odstranijo, sedanji prostor se zopet spremeni v travnik. Odkloni se vojaškemu dobavitelju mesa Markoviču prošnja za oprostitev obč. davščin. V domovinsko zvezo sprejmejo več oseb. Po dolgem prizadevanju se je pri obč. svetu dosegla vendarle toliko uvidevnost, da se je ustanovila kraj. borza dela na svoječasn vlogi Strok. Ijajništva v Celju. Poslovne prostore bo plačevala mestna občina. Celiskemu Dramatičnemu društvu se prepusti gledališče za 10 let, vendar si občina pridrži pravico nadzorstva. S tem je bilo poročilo pravno-personalnega odseka izčrpano. Sledi poročilo kulturno-zdravstvenega. Gospodinsko šolo bo občina opremila s kuhinjskim orodjem in ji prepustila prostore pod pogojem, da se bo praktični pouk IV. razr. meščanske šole vršil v tej kuhinji. Razen stroškov za učiteljstvo prevzame občina vse stroške. Sprejmejo se izredne podpore po 1500 Din Glasbeni matici in Dijaški kuhinji na Dunaju, istotako primeren znesek Dram. društvu. Razpiše se takoj mesto mestne babice, ki bo nastavljena za brezplačno pomoč revnim materam in pri naglih porodih. Finančno-gospodarski odsek predlaga razne odpise stroškov in prispevke (tako Celiskemu pevskeemu društvu zaradi »Stankovičevega« koncerta), ki se sprejmejo. Za naš je to važno, da se novi televadni enoti »Svobode« odpisejo stroški za luč v mestni televadnici. Adaptirajo se prostori v Gl. matici za eno stanovanje, prodajo se razna zemljišča za zidanje stanovanj. Sklene se zgraditi nova cesta poleg hiše dr. Kalana, za popravilo kapucinskega mostu se razdelijo stroški na mesto, okol. občino in okrajni zastop, kar bo odsek še podrobneje izdelal. Pokopališki odsek predlaga nove prostore za grobove vojakov in invalidov. Sprejme se. Pri slučajnostih je vložil s. Koren interpelacijo radi rotovške kleti, ki jo je utoril znanj Bizjak. Župan je pojasnil, da je ta dobil dovoljenje od okrajnega glavarstva, da je pa njegova prošnja še v odseku, ki jo lahko zavrne. Zelo nas zanima, kako se bo afera končala. Občinski odbor protestira proti zatvoritvi javne poti ob avgmentacijskem skladišču na Ljubljanski cesti po vojaški straži in proti šikaniranju celjskih meščanov pri vojaškem popisovanju vozil in živine. Ob 22. se seja zaključ.

## Iz strok, gibanja.

g **Strokovni delavci železniških prog** v vzh. in zahodni Galiciji so v ponedeljek zastavkali. Ker pa se oboje, ki sodeluje pri vožnji vlakov, še ni odločilo za stajko, vozijo še vlaki na vseh progah razen v območju mesta Stanislavova.

## MISLI.

Ni bogastvo denar, marveč je bogastvo masa. Če si pridobiš maso, imaš moč; če pa si si pridobil maso, ker si ji zagrinjal oči z bankovci, je tvoja navidezna moč trhla, kajti bankovec se raztrga, ker je papirnat. Če torej hočeš posedovati svojo moč maso vedno, moraš ji še vedno lepiti oči z bankovci. — Kdor pa si pridobiva maso s svojim delom in neizprosnim zahtevanjem dolžnosti, ki jih tudi sam neizprosnno izpolnjuje, ohrdži maso vedno za sabo, ker delo in dolžnost se ne raztrgata.

Vsak član ima neoporekljivo pravico kritizirati delo v organizaciji, vsak član ima pa tudi dolžnost delati za to organizacijo in njeno glasilu.

## LISTNICA UREDNIŠTVA.

Kdor ugotovi v »Napreju« kakšno laž, ali kakšno krivico, naj nam to takoj naznani, ker se zavedamo človeške nepopolnosti in stremimo za tem, da postane edini socialistični dnevnik Jugoslavije, naš »Naprej« res najboljši list v bran kapitalistični reakciji.

Izdajatelj: Zvonimir Bernot  
(v imenu pokr. odb. SSJ in KDZ).  
Odgovorni urednik: Alojz Leskošek.  
Tisk Zvezne tiskarne v Celju.